

GELEENDE GEZICHTEN

Een cognitieve pauze

Voordat we onszelf worden, worden we alle anderen.

Ouders.

Leraren.

Vrienden.

Bazen.

Partners.

De wereld is gul met identiteiten.

Ze biedt duizenden kant-en-klare versies aan van wie we zouden moeten worden.

Een goede zoon.

Een respectabele man.

Een succesvolle professional.

Een betrouwbare echtgenoot.

De beloningen liggen voor de hand.

Goedkeuring.

Erkenning.

Erbij horen.

De prijs is minder zichtbaar.

Afstand.

De afstand tussen wie je bent en wie je speelt.

Toen ik jonger was, leek spelen opvallend veel op succes.

Ik leerde me aan te passen.

Erin te passen.

De taal te spreken die in elke kamer werd verwacht.

Het was een vaardigheid die mijn hele leven deuren voor me opende.

Toch kwam elk geleend gezicht met een kleine schuld.

Een schuld die werd betaald in echtheid.

Stukje voor stukje.

Niets dramatisch.

Geen ramp.

De erosie gebeurde in stilte.

Zoals water steen hervormt.

Zoals de jaren zekerheden hervormen.

Terugkijkend besef ik dat de meeste mensen niet gevangen zitten door hun mislukking.

Ze zitten gevangen door hun succes.

Succes maakt het moeilijk om de verkeerde weg te verlaten.

Het applaus wordt bewijs.

De prestaties worden bewijsstukken.

De rol wordt identiteit.

En uiteindelijk krijgt het masker meer zorg dan de persoon die het draagt.

Dat besef kwam niet plotseling.

Het kwam in fragmenten.

Door de jaren heen.

Door landen heen.

Door relaties heen.

Door lange perioden van stilte heen.

Maar het fundament was veel eerder gelegd.

Het werd gelegd in die eerste jaren, toen ik leerde dat aanvaarding te verdienen was door te worden wat anderen nodig hadden.

De wereld applaudisseerde.

Het masker bloeide.

Het gezicht wachtte.

Geduldig.

Tot het zijn beurt was om te spreken.

Ferdinando